"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:- ତୁମେମାନେ ସଚ୍ଚା-ସଚ୍ଚା ରାଜଋଷି ଅଟ, ତୁମର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ହେଲା ତପସ୍ୟା କରିବା, ତପସ୍ୟା ଦ୍□ାରା ହିଁ ପୂଜା ପାଇବା ଯୋଗ୍ୟ ହେବ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- କେଉଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ ସଦାକାଳ ପାଇଁ ତୁମକୁ ପୂଜନ ଯୋଗ୍ୟ କରିଦେଉଛି?

ଉତ୍ତର:- ଆତ୍ମାର ଜ୍ୟୋତି ଜାଗ୍ରତ କରିବା ଅଥବା ତମୋପ୍ରଧାନ ଆତ୍ମାକୁ ସତ୍ତ୍□ପ୍ରଧାନ କରିବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କର ତେବେ ସଦାକାଳ ପାଇଁ ପୂଜା ଯୋଗ୍ୟ ହୋଇଯିବ । ଯେଉଁମାନେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଅବହେଳା କରିବେ ସେମାନେ ବହୁତ କାନ୍ଦିବେ । ଯଦି ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ପାସ୍ ନ ହେଲ, ଧର୍ମରାଜଙ୍କ ଦ୍□ାରା ଦଣ୍ଡିତ ହେଲ ତେବେ ଦଣ୍ଡ ପାଉଥିବା ଆତ୍ମା ପୂଜା ପାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଯେଉଁଦିନ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରିବେ ସେମାନେ ଲଜ୍ଜାରେ ମୁଣ୍ଡ ଟେକି ପାରିବେ ନାହିଁ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଆତ୍ମାର ପିତା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ କହୁଛନ୍ତି - ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କର । ପ୍ରଥମେ ଆତ୍ମା, ପରେ ଶରୀର । ଯେଉଁଠି ବି ହେଉ, ପ୍ରଦର୍ଶନୀ ଅଥବା ମିୟୁଜିୟମ୍‌ରେ, କ୍ଲାସ୍‌ରେ ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ଏହି ସାବଧାନୀ ଦେବାକୁ ହେବ ଯେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ପିଲାମାନେ ଯେତେବେଳେ କ୍ଲାସରେ ବସୁଛନ୍ତି ସମସ୍ତେ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ବସୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଏଠାରେ ବସିଥିଲେ ମଧ୍ୟ ବୁଦ୍ଧି କୁଆଡେ କୁଆଡେ ଚାଲିଯାଉଛି । ସତସଙ୍ଗମାନଙ୍କରେ ମଧ୍ୟ ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସାଧୁ ଆଦି ନ ଆସିଥା'ନ୍ତି ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବସି କ'ଣ କରିଥା'ନ୍ତି । ମନରେ କୌଣସି ନାଁ କୌଣସି ବିଚାର ଚାଲୁଥାଏ । ପୁଣି ସାଧୁ ଆସିଗଲା ପରେ କଥା ଆଦି ଶୁଣିବାରେ ଲାଗିଯା'ନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି - ଏସବୁ ହେଲା ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ଶୁଣିବା-ଶୁଣାଇବାର କଥା । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏସବୁ ହେଉଛି କୃତ୍ରିମ । ଏଥିରେ କିଛି ବି ସାରାଂଶ ନାହିଁ । ଦୀପାବଳିକୁ ମଧ୍ୟ ଆର୍ଟିଫିସିଆଲ୍ (କୃତ୍ରିମ) ରୂପରେ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଇଛନ୍ତି - ଜ୍ଞାନର ତୃତୀୟ ନେତ୍ର ଖୋଲିବା ଦରକାର ଯେପରି ଘରେ-ଘରେ ପ୍ରକାଶ ହେବ । ଏବେ ତ ଘରେ-ଘରେ ଅନ୍ଧକାର ହିଁ ଅନ୍ଧକାର ରହିଛି । ଏ ସବୁ ବାହାରର ପ୍ରକାଶ । ତୁମେ ନିଜର ଜ୍ୟୋତିକୁ ଜାଗ୍ରତ କରିବା ପାଇଁ ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ଶାନ୍ତ ହୋଇ ବସୁଛ । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ସ୍□ଧର୍ମରେ ସ୍ଥିତ ହୋଇ ରହିଲେ ପାପ କଟିଯିବ । ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତରର ପାପ ଏହି ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ଦ୍□ାରା ହିଁ କଟିବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଆତ୍ମାର ଜ୍ୟୋତି ଲିଭିଯାଇଛି ନା । ଶକ୍ତି ରୂପି ପେଟ୍ରୋଲ୍ ଶେଷ ହୋଇଯାଇଛି । ତାହା ପୁଣି ଭରିଯିବ କାହିଁକି ନା ଆତ୍ମା ପବିତ୍ର ହୋଇଯାଉଛି । କେତେ ରାତି-ଦିନର ଫରକ ରହିଛି । ଏବେ ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କର କେତେ ପୂଜା ହେଉଛି । କେତେକ ସନ୍ତାନ ଲେଖୁଛନ୍ତି ଲକ୍ଷ୍ମୀ ବଡ, ନା ମା ସରସ୍□ତୀ ବଡ । ଲକ୍ଷ୍ମୀ ତ ଜଣେ ଯିଏକି ଶ୍ରୀ ନାରାୟଣଙ୍କର ଯୁଗଳ । ତେଣୁ ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କୁ ପୂଜା କରିବା ସମୟରେ ୪ଟି ଭୁଜା ଦେଖାଇଥା'ନ୍ତି । ଏଥିରେ ଉଭୟ ଆସିଯାଉଛନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ତାହାକୁ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ପୂଜା କୁହାଯାଏ । ସିଏ ଚତୁର୍ଭୁଜ ଅଟନ୍ତି ନା - ଦୁଇଜଣ ଏକତ୍ର ଅଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟ କିଛି ହେଲେ ବୁଝୁ ନାହାଁନ୍ତି । ବେହଦର ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ବର୍ତ୍ତମାନ ସମସ୍ତେ ଅଜ୍ଞାନୀ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଲୌକିକ ପିତା କେବେ ସାରା ଦୁନିଆର ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ କ'ଣ ଅଜ୍ଞାନ ବୋଲି କହିବେ କି! ଏବେ ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ - ବିଶ୍□ର ପିତା କିଏ? ସିଏ ନିଜେ ଏଠାକୁ ଆସି କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା, ତୁମେ ସମସ୍ତେ ମୋର ସନ୍ତାନ ଅଟ । ସାଧୁମାନେ ତ କହିଦେବେ ସମସ୍ତେ ଭଗବାନ ହିଁ ଭଗବାନ ଅଟନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ବେହଦର ବାବା ବେହଦର ଜ୍ଞାନ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ତ ଦେହ-ଅଭିମାନ ରହୁଛି - ମୁଁ ଅମୁକ ଅଟେ... । ଶରୀରର ଯେଉଁ ନାମ ରହିଛି, ସେହି ଅନୁସାରେ ଚାଲୁଛନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ଶିବବାବା ତ ନିରାକାର, ପରମଆତ୍ମା ଅଟନ୍ତି । ସେହି ପରମଆତ୍ମାଙ୍କର ନାମ ହେଲା ଶିବ । ଏକମାତ୍ର ଶିବବାବାଙ୍କର ହିଁ ଆତ୍ମା ଉପରେ ନାମ ରଖାଯାଇଛି । ବାସ୍ ସେ ହେଉଛନ୍ତି ପରମ ଆତ୍ମା ଅର୍ଥାତ୍ ପରମାତ୍ମା । ତାଙ୍କର ନାମ ହେଲା ଶିବ । ବାକି ଯେଉଁ ଢେର ସବୁ ଆତ୍ମା ଅଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କର ଶରୀରର ନାମ ରହିଛି । ଶିବବାବା ଏଠାରେ ରହୁ ନାହାଁନ୍ତି, ସେ ତ ପରମଧାମରୁ ଏଠାକୁ ଆସୁଛନ୍ତି । ଶିବ ଅବତରଣର ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ଏବେ ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି - ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାମାନେ ଏଠାକୁ ଅଭିନୟ କରିବାକୁ ଆସୁଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ବାବାଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଅଭିନୟ ରହିଛି । ବାବା ତ ଏଠାରେ ବହୁତ ବଡ କାମ କରୁଛନ୍ତି । ଯଦି ଅବତାର ମାନୁଛନ୍ତି ତେବେ ତାଙ୍କର ଛୁଟିଦିନ ଏବଂ ଷ୍ଟାମ୍ପ ଆଦି ହେବା ଦରକାର । ସବୁ ଦେଶରେ ଛୁଟି ଦିନ ହେବା ଉଚିତ କାହିଁକି ନା ବାବା ତ ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦ୍‌ଗତି ଦାତା ଅଟନ୍ତି ନା । କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କର ଜନ୍ମ ଦିନ ଏବଂ ଫେରିଯିବାର ତିଥି ତାରିଖ ଆଦି ଜଣା ପଡିବ ନାହିଁ କାରଣ ସେ ତ ନିଆରା ଅଟନ୍ତି ନା ସେଥିପାଇଁ କେବଳ ଶିବରାତ୍ରି ବୋଲି କହିଦେଉଛନ୍ତି । ଏ କଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ - ଅଧାକଳ୍ପ ବେହଦର ଦିନ ଏବଂ ଅଧାକଳ୍ପ ବେହଦର ରାତି ହେଉଛି । ରାତ୍ରି ପୂରା ହୋଇ ପୁଣି ଦିନ ଆସୁଛି । ମଝି ସମୟରେ ବାବା ଆସୁଛନ୍ତି । ଏହା ତ ସଠିକ୍ ସମୟ ଅଟେ । ପିଲା ଜନ୍ମ ହେଲେ ମୁନ୍‌ସିପାଲ୍‌ଟିରେ ପଞ୍ଜିକରଣ କରିଥାନ୍ତି, ପୁଣି ୬ ଦିନ ପରେ ତାର ନାମ ରଖିଥା'ନ୍ତି, ଯାହାକୁ ନାମକରଣ ଦିବସ ବୋଲି କୁହାଯାଇଥାଏ । କେହି ପୁଣି ଷଠି ବୋଲି କହିଥା'ନ୍ତି । ଭାଷା ବହୁତ ତ ରହିଛି ନା । ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କର ପୂଜାରେ ବାଣ ଫୁଟାଇଥା'ନ୍ତି । ତୁମେ ପଚାରିପାରିବ ଯେ ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କର ଯେଉଁ ପର୍ବ ଆପଣମାନେ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି, ସେ କେବେ ସିଂହାସନରେ ବସିଥିଲେ? ସିଂହାସନରେ ବସିବାର ରାଜ୍ୟାଭିଷେକ ଉତ୍ସବ ପାଳନ କରିଥା'ନ୍ତି, ତାଙ୍କର ଜନ୍ମଦିନ ପାଳନ କରି ନ ଥା'ନ୍ତି ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କର ଚିତ୍ରକୁ ଥାଳିରେ ରଖି ତାଙ୍କଠାରୁ ଧନ ମାଗିଥା'ନ୍ତି । ବାସ୍ ଆଉ କିଛି ମାଗି ନ ଥା'ନ୍ତି । ମନ୍ଦିରକୁ ଯାଇ ତାଙ୍କଠାରୁ ଯଦିଓ କିଛି ମାଗିଥା'ନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଦୀପାବଳି ଦିନ ତ କେବଳ ପଇସା ମାଗିଥା'ନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ସିଏ କ'ଣ ପଇସା ଦେଇଥା'ନ୍ତି କି! ଏହା ଯେପରି ଏକ ଭାବନା ରହିଛି... ଯଦି କେହି ଶୁଦ୍ଧ ଭାବନା ନେଇ ପୂଜା କରନ୍ତି ତେବେ ତାଙ୍କୁ ଅଳ୍ପକାଳ ପାଇଁ ଧନ ମିଳି ଯାଇପାରିବ । କିନ୍ତୁ ଏହା ହେଉଛି ଅଳ୍ପକାଳର ସୁଖ । ତେବେ କେଉଁଠି ତ ସ୍ଥାୟୀ ସୁଖ ମଧ୍ୟ ଥିବ ନା । ସ୍□ର୍ଗ ବିଷୟରେ ତ ତାଙ୍କୁ କିଛି ଜଣା ହିଁ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ସ୍□ର୍ଗ ସହିତ ଆଉ କେହି ତୁଳନୀୟ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ ।

ତୁମେ ଜାଣିଛ ଅଧାକଳ୍ପ ଜ୍ଞାନ, ଅଧାକଳ୍ପ ଭକ୍ତି ଚାଲୁଛି । ପୁଣି ବୈରାଗ୍ୟ ଆସୁଛି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି - ଏହା ହେଉଛି ପୁରୁଣା ଛି-ଛି ଦୁନିଆ ଅର୍ଥାତ୍ ବିକାରୀ ଦୁନିଆ, ସେଥିପାଇଁ ନୂଆ ଦୁନିଆ ଦରକାର ଏବଂ ସେହି ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ବୈକୁଣ୍ଠ କୁହାଯାଉଛି, ତାକୁ ହେଭେନ୍, ପାରାଡାଇଜ୍ ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଉଛି । ଏହି ଡ୍ରାମାର ପାର୍ଟଧାରୀମାନେ ମଧ୍ୟ ଅବିନାଶୀ । ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ଏଠାରେ କିପରି ଅଭିନୟ କରୁଛୁ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି - କାହାକୁ ବି ପ୍ରଦର୍ଶନୀ ଆଦି ଦେଖାଇବାକୁ ହେଲେ ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ୟ-ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ । ଦ୍□ିତୀୟରେ ଜୀବନମୁକ୍ତି କିପରି ମିଳୁଛି - ଜନ୍ମ-ମରଣର ଚକ୍ରରେ ତ ନିଶ୍ଚୟ ଆସିବାକୁ ପଡିବ । ତୁମେ ସିଡି ଚିତ୍ର ଉପରେ ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଇପାରିବ । ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ହିଁ ଭକ୍ତି ଆରମ୍ଭ ହେଉଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଭକ୍ତିର ଚିହ୍ନ-ବର୍ଣ୍ଣ ମଧ୍ୟ ନ ଥାଏ । ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଭକ୍ତି ଉଭୟ ଅଲଗା ଅଟେ ନା । ଏବେ ତୁମର ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ପ୍ରତି ବୈରାଗ୍ୟ ଆସୁଛି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ଏବେ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ବାପା ସର୍ବଦା ପିଲାମାନଙ୍କର ସୁଖଦାୟୀ ହିଁ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ପୁଅ ପାଇଁ ବାପା କେତେ ମୁଣ୍ଡ ପିଟିଥା'ନ୍ତି । ସନ୍ତାନ ପାଇଁ ହିଁ ଗୁରୁଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଇଥା'ନ୍ତି, ସାଧୁମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଇଥା'ନ୍ତି - କେମିତି ବି ହେଉ ପୁଅଟିଏ ଜନ୍ମ ହେଉ, ସେମାନେ ଭାବନ୍ତି ଯେ ପୁଅ ହେଲେ ତାଙ୍କୁ ସମ୍ପତ୍ତି ଦେଇଯିବୁ, ତାକୁ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ କରିବୁ । ତେଣୁ ବାବା କେବେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଦୁଃଖ ଦେବେ କି ! ଏହା ଅସମ୍ଭବ । ତୁମେ ମାତା-ପିତା କହି କେତେ ରଡିମାରୁଛ । ତେଣୁ ପିଲାମାନଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ପିତା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସୁଖର ରାସ୍ତା ହିଁ ବତାଉଛନ୍ତି । ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ସୁଖ ଦେଉଛନ୍ତି । ବାବା ହିଁ ଦୁଃଖହର୍ତ୍ତା ସୁଖକର୍ତ୍ତା ଅଟନ୍ତି । ଏହି ବିନାଶ ମଧ୍ୟ ସୁଖ ପାଇଁ । ନଚେତ୍ ମୁକ୍ତି-ଜୀବନମୁକ୍ତି କିପରି ପାଇବେ? କିନ୍ତୁ ଏକଥା ମଧ୍ୟ କେହି କ'ଣ ବୁଝୁଛନ୍ତି କି! ଏଠାରେ ତ ସମସ୍ତେ ଗରିବ, ଅବଳା, ଯେଉଁମାନେ କି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କରିପାରିବେ । ବାକି ବଡ ଲୋକମାନଙ୍କର ଦେହର ଅଭିମାନ ଏତେ ପକ୍କା ହୋଇଗଲାଣି ଯେ ସେ କଥା ନ ପଚାରିଲେ ଭଲ । ବାବା ବାରମ୍ବାର ବୁଝାଉଛନ୍ତି - ତୁମେ ହେଲ ରାଜରଷି । ରଷି ସର୍ବଦା ତପସ୍ୟା କରିଥା'ନ୍ତି । ସେମାନେ ତ ବ୍ରହ୍ମକୁ, ତତ୍ତ୍□କୁ ମନେ ପକାଇଥା'ନ୍ତି ଅଥବା କେହି କାଳୀ ଆଦିଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ମନେ ପକାଉଥିବେ । ବହୁତ ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ମଧ୍ୟ ମା କାଳୀଙ୍କୁ ପୂଜା କରିଥା'ନ୍ତି । ମା' କାଳୀ କହି ଡାକିଥା'ନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ବର୍ତ୍ତମାନ ସମସ୍ତେ ବିକାରୀ । କାମ ଚିତା ଉପରେ ବସି ସବୁ କଳା ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ମା' ବାପା ସନ୍ତାନ ସମସ୍ତେ କଳା ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଏହା ବେହଦର କଥା । ସତ୍ୟଯୁଗରେ କେହି ବି କଳା ନଥା'ନ୍ତି, ସେଠାରେ ସମସ୍ତେ ଗୋରା । ପୁଣି ଶ୍ୟାମଳ କେବେ ହେଉଛନ୍ତି, ଏକଥା ତୁମକୁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଅଳ୍ପ-ଅଳ୍ପ ପତିତ ହୋଇ ଶେଷରେ ବିଲ୍କୁଲ୍ ହିଁ କଳା ହୋଇଯା'ନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ରାବଣ କାମ ଚିତାରେ ଚଢାଇ ବିଲ୍କୁଲ୍ କଳା କରିଦେଇଛି, ଏବେ ପୁଣି ତୁମମାନଙ୍କୁ ମୁଁ ଜ୍ଞାନ ଚିତା ଉପରେ ବସାଉଛି । ଆତ୍ମାକୁ ହିଁ ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ପଡୁଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ପତିତ-ପାବନ ବାବା ଆସି ପବିତ୍ର ହେବାର ଯୁକ୍ତି ବତାଉଛନ୍ତି । ପାଣି କ'ଣ ଉପାୟ ବତାଇବ କିନ୍ତୁ ତୁମେ କାହାକୁ ବୁଝାଇଲେ କୋଟିକରେ କେହି ଜଣେ ବୁଝୁଛନ୍ତି ଏବଂ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଉଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେମାନେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ନିଜର ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ବର୍ସା ନେବାକୁ ଆସିଛ । ଆଗକୁ ଗଲେ ତୁମକୁ ବହୁତ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହେବ । ତୁମକୁ ନିଜର ପାଠପଢା ବିଷୟରେ ସବୁ ଜଣାପଡିଯିବ । ଯେଉଁମାନେ ଏବେ ଅବହେଳା କରୁଛନ୍ତି ସେମାନେ ବହୁତ କାନ୍ଦିବେ । ବହୁତ ଦଣ୍ଡ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ନା । ପୁଣି ପଦ ମଧ୍ୟ ଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଯିବ । ମୁଖ ଉପରକୁ ଉଠାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ମଧୁର ସନ୍ତାନମାନେ, ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ପାସ୍ ହୋଇଯାଅ, ଯେପରି କୌଣସି ପ୍ରକାରର ଦଣ୍ଡ ଭୋଗିବାକୁ ନ ପଡେ ତେବେ ଯାଇ ପୂଜା ଯୋଗ୍ୟ ହୋଇପାରିବ । ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କଲେ କଣ ପୂଜା ହେବ କି! ସେଥିପାଇଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ପଡିବ । ନିଜ ଆତ୍ମାର ଜ୍ୟୋତିକୁ ଜାଗ୍ରତ କରିବାକୁ ହେବ । ଏବେ ଆତ୍ମା ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଇଛି, ଯାହାକୁ ସତ୍ତ୍□ପ୍ରଧାନ କରିବାକୁ ହେବ । ଆତ୍ମା ରୂପରେ ହେଉଛି ବିନ୍ଦୁ, ଏକ ତାରକା ସଦୃଶ । ଏହାର ଆଉ କୌଣସି ନାମ ରଖାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ଏକଥା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଯାଇଛି ଏବଂ ଏହାର ସାକଷାତ୍କାର ମଧ୍ୟ ହୋଇଛି । ସ୍□ାମୀ ବିବେକାନନ୍ଦ ଏବଂ ରାମକୃଷ୍ଣ ପରମହଂସଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ରହିଛି । ବିବେକାନନ୍ଦ ଦେଖିଲେ ଯେ ରାମକୃଷ୍ଣଙ୍କ ଭିତରୁ ଗୋଟିଏ ଲାଇଟ୍ ବାହାରିଲା । ତେବେ ଆତ୍ମା ହିଁ ତ ବାହାରିଯାଏ ନା । ସେ ଭାବିଲେ ଏହା ମୋ ଭିତରେ ମିଶିଗଲା । ବାସ୍ତବରେ ଆତ୍ମା ଅନ୍ୟ ଜଣଙ୍କଠାରେ ମିଶି ଯାଇପାରିବ କି! ଆତ୍ମା ତ ଯାଇ ଅନ୍ୟ ଶରୀର ନେଇଥାଏ । ଶେଷ ସମୟରେ ତୁମେମାନେ ବହୁତ ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରିବ । ନାମ ଏବଂ ରୂପଠାରୁ ଅଲଗା କୌଣସି ଜିନିଷ ହିଁ ନାହିଁ । ଆକାଶ ପୋଲାର ଅଟେ, ଏହାର ମଧ୍ୟ ନାମ ରହିଛି । ଏବେ ଏ କଥା ତ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ, କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ଯେଉଁ ସ୍ଥାପନା ହୋଇଆସିଛି ତାହା ତ ନିଶ୍ଚିତ ହେବ । ଆମେ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ଏବେ କ୍ରମ ଅନୁସାରେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛୁ । ଯେଉଁ ଯେଉଁ ସେକେଣ୍ଡ ଅତିକ୍ରାନ୍ତ ହେଉଛି ତାକୁ ହିଁ ଡ୍ରାମା କୁହାଯାଉଛି । ସାରା ଦୁନିଆର ଚକ୍ର ଘୂରି ଚାଲିଛି । ଏହା ୫ ହଜାର ବର୍ଷର ଚକ୍ର ଯାହାକି ଉକୁଣୀ ସଦୃଶ ଚାଲୁଛି । ଟିକ୍-ଟିକ୍ ହୋଇ ଚାଲିଛି, ଏବେ ମଧୁର ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ କେବଳ ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ଚାଲିବା-ବୁଲିବା, କାମ କରିବା ସମୟରେ ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରିବାରେ ହିଁ କଲ୍ୟାଣ ରହିଛି । କିନ୍ତୁ ମାୟା ଚାପୁଡା ଲଗାଇ ଦେଉଛି । ତୁମେ ହେଉଛ ବ୍ରାହ୍ମଣ, ତୁମମାନଙ୍କୁ

ଭ୍ରମରୀ ସଦୃଶ କୀଟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ନିଜ ସମାନ ବ୍ରାହ୍ମଣ କରିବାକୁ ହେବ । ସେହି ଭ୍ରମରୀର ତ କେବଳ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ରହିଛି । ତୁମେ ହେଉଛ ପ୍ରକୃତ ବ୍ରାହ୍ମଣ । ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କୁ ହିଁ ପୁଣି ଦେବତା ହେବାକୁ ପଡିବ । ଏହା ତୁମର ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ହେବାର ସଂଗମଯୁଗ ଅଟେ । ଏଠାକୁ ତୁମେମାନେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ହେବା ପାଇଁ ଆସିଛ । ତେବେ ପ୍ରଥମେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ନିଶ୍ଚିତ ହେବାକୁ ପଡିବ । ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ତ୍ରୁଟି ରହିଛି ନା । ତୁମେମାନେ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇପାରିବ । କୁହ, ତୁମ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର କୁଳ ଅଛି, ରାଜଧାନୀ ନାହିଁ । ତୁମର ଏହି କୁଳ କିଏ ସ୍ଥାପନ କରିଛନ୍ତି? ତୁମର ମୁଖ୍ୟ କିଏ? ଏହି ବିଷୟରେ ତୁମେମାନେ ବୁଝାଇଲେ ବହୁତ ଖୁସି ହେବେ । ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ ଦେଇଥା'ନ୍ତି କାହିଁକି ନା ସେମାନେ ଶାସ୍ତ୍ର ଆଦି ଶୁଣାଇଥା'ନ୍ତି । ପୂର୍ବରୁ ରାକ୍ଷୀ ବାନ୍ଧିବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ଯାଉଥିଲେ । ଆଜିକାଲି ତ କନ୍ୟାମାନେ ଯାଉଛନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ ପବିତ୍ରତାର ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରିବେ ତୁମେ ସେମାନଙ୍କୁ ହିଁ ରାକ୍ଷୀ ବାନ୍ଧିବା ଉଚିତ୍ । ପ୍ରତିଜ୍ଞା ନିଶ୍ଚିତ କରିବାକୁ ହିଁ ପଡିବ । ଭାରତକୁ ପୁନର୍ବାର ପବିତ୍ର କରିବା ପାଇଁ ଆମେ ଏହି ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରୁଛୁ । ତୁମେମାନେ ନିଜେ ପବିତ୍ର ହୋଇ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ପବିତ୍ର କରାଅ । ଆଉ କାହାର ଶକ୍ତି ନାହିଁ ଯିଏକି ଏପରି କହିବେ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଏହି ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମ ପବିତ୍ର ରହିଲେ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆର ମାଲିକ ହୋଇଯିବ । ଏହା ହିଁ ତୁମର ଧନ୍ଦା ଅଟେ । ଏପରି କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ କେଉଁଠି ନାହାଁନ୍ତି । ତୁମକୁ ଯାଇ ଏହି ପ୍ରତିଜ୍ଞା ହିଁ କରାଇବାକୁ ହେବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି କାମ ମହାଶତ୍ରୁ ଅଟେ, ଏହା ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାକୁ ହେବ । ଏହା ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କଲେ ହିଁ ତୁମେ ଜଗତ୍‌ଜିତ୍ ହେବ । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ପୂର୍ବ ଜନ୍ମରେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିଥିଲେ ସେଥିପାଇଁ ତ ଏପରି ହୋଇଛନ୍ତି ନା । ଏବେ ତୁମେ କହିପାରିବ - କେଉଁ କର୍ମ ଦ୍□ାରା ଏମାନଙ୍କୁ ଏହି ପଦ ମିଳିଛି, ଏଥିରେ ଦ୍□ନ୍ଦର କୌଣସି କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ତୁମେମାନେ ଦୀପାବଳିରେ ଖୁସି ହେଉ ନାହିଁ । ତୁମେ ତ ଖୁସି ହେଉଛ - ଆମେ ବାବାଙ୍କର ହୋଇଛୁ, ତାଙ୍କଠାରୁ ବର୍ସା ପାଉଛୁ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ମନୁଷ୍ୟ କେତେ ଖର୍ଚ୍ଚ କରୁଛନ୍ତି । କେତେ କ୍ଷତି ମଧ୍ୟ ହୋଇଯାଉଛି । ନିଆଁ ଲାଗିଯାଉଛି । କିନ୍ତୁ କିଛି ହେଲେ ବୁଝୁ ନାହାଁନ୍ତି ।

ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମେ ପୁନର୍ବାର ନିଜର ନୂଆ ଘରକୁ ଯିବୁ । ଚକ୍ରର ପୁଣି ଅବିକଳ ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେବ । ଏହା ବେହଦର ଚଳଚିତ୍ର ଅଟେ । ବେହଦର ସ୍ଲାଇଡ୍ ଅଟେ । ତୁମେମାନେ ବେହଦର ବାବାଙ୍କର ହୋଇଛ, ତେଣୁ ଅପାର ଖୁସି ହେବା ଉଚିତ୍ । ଆମେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସ୍□ର୍ଗର ବର୍ସା ନିଶ୍ଚିତ ନେବୁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପୁରୁଷାର୍ଥ ଦ୍□ାରା ଯାହା ଚାହୁଁଛ ତାହା ନିଅ । ତୁମକୁ ପୁରୁଷାର୍ଥ ନିଶ୍ଚିତ କରିବାକୁ ହେବ । ପୁରୁଷାର୍ଥ ଦ୍□ାରା ହିଁ ତୁମେ ଉଚ୍ଚ ହୋଇପାରିବ । ଏହି (ବୁଢା) ବାବା ଏତେ ଉଚ୍ଚ ହୋଇପାରିଲେ, ତେବେ ତୁମେମାନେ କାହିଁକି ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହ ସମ୍ପନ୍ନ ଶୁଭେଚ୍ଛା ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ବାବା ଯେପରି ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ସୁଖଦାୟୀ ଅଟନ୍ତି, ସେହିପରି ସୁଖଦାୟୀ ହେବାକୁ ପଡିବ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମୁକ୍ତି-ଜୀବନମୁକ୍ତିର ରାସ୍ତା ବତାଇବାକୁ ହେବ ।

(୨) ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହେବା ପାଇଁ ତପସ୍ୟା କରିବାକୁ ହେବ । ଏହି ପୁରୁଣା ଛି-ଛି ଦୁନିଆରୁ ବେହଦର ବୈରାଗୀ ହେବାକୁ ପଡିବ ।

ବରଦାନ:- ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ବିଶେଷତାକୁ ସ୍ମୃତିରେ ରଖି ସମସ୍ତଙ୍କର ବିଶ୍□ସ୍ତ ହୋଇ ଏକମତବାଲା ସଂଗଠନ ନିର୍ମାଣ କରୁଥିବା ସମସ୍ତଙ୍କର ଶୁଭଚିନ୍ତକ ଭବ ।

ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କୁ କୌଣସି ନା କୌଣସି ବିଶେଷତା ନିଶ୍ଚିତ ମିଳିଛି, ନିଜର ସେହି ବିଶେଷତାକୁ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଅ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ବିଶେଷତାକୁ ଦେଖ । ପରସ୍ପର ସହିତ ବିଶ୍□ସ୍ତ ହୋଇ ରୁହ ଯାହାଦ୍□ାରା ସେମାନଙ୍କର କଥାର ଭାବ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇଯିବ । ଯେତେବେଳେ ସମସ୍ତଙ୍କର ବିଶେଷତାକୁ ଦେଖିବ ସେତେବେଳେ ଅନେକ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଏକ ଭଳି ଦେଖାଯିବ ଏବଂ ସଂଗଠନ ଏକମତ ହୋଇଥିବ । ଯଦି କେହି କାହାର ନିନ୍ଦା କଥା ଶୁଣାଉଛି ତେବେ ସେଥିରେ ଟିପ୍ପଣୀ ଦେବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ଶୁଣାଇବାବାଲାର ବିଚାରକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିଦିଅ ତେବେ କୁହାଯିବ ଶୁଭଚିନ୍ତକ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସଂକଳ୍ପ ରୂପୀ ସମ୍ପତ୍ତି ହିଁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପ୍ରାରବ୍ଧ ବା ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜୀବନର ଆଧାର ଅଟେ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***

ଅବ୍ୟକ୍ତ ଈଶାରା:- ଅଶରୀରୀ ଅଥବା ବିଦେହୀ ସ୍ଥିତିର ଅଭ୍ୟାସକୁ ବଢାଅ ।

ଯଦି ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ବିଦେହୀ ହେବାର ଅଭ୍ୟାସ ନ ଥିବ, ତେବେ ଅନ୍ତିମ ସମୟ ମଧ୍ୟ ଯୁଦ୍ଧ କରିବାରେ ହିଁ ବିତିଯିବ ଏବଂ ଯେଉଁ

କଥାରେ ତୁମେ ଦୁର୍ବଳ ଥିବ, ଚାହେଁ ସ୍□ଭାବରେ, ଚାହେଁ ସମ୍ବନ୍ଧ ରଖିବାରେ, ଚାହେଁ ସଂକଳ୍ପ ଶକ୍ତିରେ, ବୃତ୍ତିରେ, ବାୟୁମଣ୍ଡଳର ପ୍ରଭାବରେ, ଯେଉଁ କଥାରେ ବି ଦୁର୍ବଳ ଥିବ, ମାୟା ଜାଣି-ଶୁଣି ସେହି କଥାରେ ହିଁ ଶେଷ ପରୀକ୍ଷା ନେବ ସେଥିପାଇଁ ବିଦେହୀ ହେବାର ଅଭ୍ୟାସ ବହୁତ ଜରୁରୀ ଅଟେ ।